

בס"ד, עש"ק לסדר "מכל אשר במים" ראה תשפ"ו

"סיר המכשול"

הדג (מה שנשאר ממנו...) נצלה על גבי המנגל החד פעמי שהיה ברשותם (היה במקום מנגל העומד לרשות המטיילים, אולם לא ידועה כשרותו ואף דרך הכשרתו לא תמיד אפשרית ואם לא קלה). לאחר סיום סעודתם, ניקו את מקומם והמשיכו בדרכם.

ויהי בערב במלון, הם נזכרו בסיר שנשכח בנחל. ובניגוד להנהגתו של יעקב אבינו שחזר עבור פכים קטנים, הם התכוונו לשינת הלילה.

באמצע הלילה, הודעה באחד מקווי הנייעס (-חדשות):

בני המשפחה התעוררו וחשו בושה גדולה מהמכשול שנעשה על ידם.

האמא התעוררה ושמעה מהמהומה. ואמרה: "עלה בדעתכם שאכין לו מרק ביום חם שכזה? ברור הרי שהוא גם ישכח מהענין. נזכרתי שבטעות לקחנו את הסיר הישן שחוררנו בו חורים גדולים להפוך אותו לעציץ ואותו הנחתי תחת המפל... הוא כבר אינו נחשב כלי והמים אינם שאובים! אפשר לחזור לישון ברגיעה, עם הערה למפקח המסור, שלא ימהר להטיל דופי לא בטבילה ולא בברכה!

זרם המים מהמעין היה דק ולכן רק נחל דקיק זרם אל המפל הקטן, לאחר מכן הזרימה נמשכה כמה מאות מטרים והגיעה לבריכה קטנה.

הם התיישבו בנאות דשא שלאחר המפל. במקום "נטילת ידים", הם טבלו ידיהם במי הנחל (שמקורו במעין - שו"ע או"ח קנ"ט י"ד), ולמרות שלא השתמשו בנטלא (כלי) אלא טבלו ידיהם בנחל הם בירכו את הנוסח הקבוע "על נטילת ידים" (ולא "על טבילת ידים") כיון שלא נצטוונו על טבילה כי אם על נטילה. אמנם טבילה בנחל מועילה, אבל נוסח הברכה הוא על הנטילה (שו"ע קנ"ט כ' ומשנ"ב שם).

אחד הילדים בן השלש 'נדנד' ללא הפסקה שהוא רוצה מרק וכמובן הם נזקקו למים לבישול. האמא הוציאה סיר מהתיק, הניחה אותו תחת המפל הקטן (דבר שיגרום לעצירת המשך הזרימה עד שהסיר 'יגלוש'). ובינתיים הם סעדו ליבם בשאר המאכלים שהיו ברשותם, ודגו מנחל סמוך דג בעל סימני טהרה, וכמובן:

- ❖ חתכו את ראשו מחשש לטפילים שבראשו.
- ❖ הוציאו את קרביו מחשש לתולעים במעיו
- ❖ קילפו את עורו (יותר קל משפשוף ושטיפה של העור) מחשש לטפילים בעורו (עיין חכמת אדם, או"ח ל"ח כ"ח ועוד. ובסרדינים שנמכרים עם עור, יש לוודא את הענין)¹.

¹ אכנמ"ל לגבי תולעין בבשר הדג ובדין תולעת האניסקיס, עיין במבוא ההלכתי בספרו של הרב יוא, ועוד.